

BOGOLJUB

Izhaja vsakega četrtega meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ Ljubljana, Semeniška ulica, št. 2. Naročnina pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 20.

V Ljubljani, dné 22. oktobra 1903.

Leto I.

Apostolstvo molitve.

III.

Zakaj nam gre.

Apostoli molitve so kakor sveta vojska, ki se bojuje za Kristusa in njegovo Cerkev. Spomnite se velikih križarskih vojsk v srednjem veku! Turki so bili ugrabili kristijanem „sveto deželo“. Tedaj pa je namestnik Kristusov na zemlji pozval vse krščanstvo v boj zoper sovražnika imena Jezusovega; in narodi vse Evrope so se zgrnili v eno samo veliko vojsko. „Bog hoče“, da gremo v boj, — ta klic je odmeval po deželah; sramota za moža, ki bi se skrival in ostal doma! Celo otroci so šli pogumno v smrt.

Na vojsko kliče namestnik Kristusov krščansko ljudstvo tudi v naših dneh. „Sveta dežela“, katero nam je braniti, je kraljestvo božje na zemlji. Naše orožje so molitev in dobra dela. Vrhovni poglavar sv. Cerkve je naš vojvoda; v „namenih“, ki jih nam vsak mesec priporoča v molitev, nam kaže, kje je nevarnost največja; in tja, kjer se majó naše trdnjave, koder prodira sovražnik z najhujšo silo, tja se mora obračati vsa moč našega orožja.

Kdo ne bi se z veseljem pridružil tej sv. vojski? — Sveta je stvar, ki jo branimo; sveto in čisto je naše orožje. Naše skrbi so skrbi presv. Srca Jezusovega, njegove misli — naše misli, njegovi načrti — naši načrti. Za kar je Kristus delal, trpel, umrl: prav zato delamo, trpimo, umiramo tudi apostoli molitve združeni s Kristusom.

Kdo je za apostolstvo molitve?

Tisoči in tisoči, da, milijoni so zbrani v sveti vojski, ki čuva in brani z orožjem molitve in dobrih del kraljestvo Kristusovo. Zbirajo se v tej vojski vsi,

ki jim bije v prsih plemenito, velikodušno, apostolsko srce. Nič ne rečem, če kdo pri molitvi samo nase misli, samo zase pomoči prosi; dobro je, če kdo tako moli, — vendar Kristus nas je učil drugače moliti. Kristus hoče, da bi vsi kristijani molili kot ena sama velika družina, ki ima enega in istega Očeta v nebesih. Zato nam je rekel, da naj molimo: „Oče naš, kateri si v nebesih, — ne pa: „Oče moj“; „pridi k nam tvoje kraljestvo — ne pa: „pridi k meni tvoje kraljestvo“; „daj nam danes naš vsakdanji kruh“ — ne pa: — „daj meni moj vsakdanji kruh.“ — To je torej volja Kristusova, da molimo kot bratje in sestre drug za drugega: ne pa edino samo zase. Apostol Pavel nam pravi, da smo vsi verniki eno duhovno telo Kristusovo; in če trpi en ud, trpé z njim vsi udje. Če torej sovražniki preganjajo kristijane v tem ali onem kraju, moramo vsi verniki z njimi čutiti njih nesrečo in zanje moliti. Moliti pa moramo zlasti za one, ki jih je Gospod dal za pastirje svoji čredi, prositi moramo za mašnike, škofo in posebno še za sv. očeta, namestnika Kristusovega. Ko je bil apostol Peter v ječi, je vsa krščanska občina zanj molila.

Nihče nam ne bo zameril, če v hudi sili časih samo nase mislimo, samo zase molimo; toda če imamo pri vseh molitvah vedno le svoje potrebe pred očmi, če se nikoli ne spomnimo svojih bratov in sestrah v Kristusu, ki morda mnogo več trpé kakor mi, če smo brez srca za velike potrebe sv. Cerkve; tedaj moramo reči, da ne umejemo prave krščanske ljubezni.

Že smo rekli: Dobro je moliti in se truditi zase: a lepše, bolj plemenito, bolj zaslužno je moliti in se darovati za druge; in to dela apostol molitve. On ne pozna ozkosrčne sebičnosti, tesnopsne samopašnosti; njegovo srce je odprto vsem bratom in sestram v Kristusu.

Kdo je torej dober in sposoben za apostolstvo molitve? — Vsak, v komer živi duh krščanske ljubezni, duh Kristusov.

Vemo, tisoči in tisoči delajo apostolsko, dasi njih imena niso zapisana v knjigi apostolstva molitve. To se, da tako rečemo, bojevniki, ki se na svojo roko vojskujejo zoper sovražnike Kristusove. Tudi to je hvalno, in mi nočemo nikomur kaj očitati. A lepše je in bolj uspešno se bojujemo, če se uvrstimo vsi v eno samo veliko vojsko, če združimo vse moči pobožne molitve in dobrih del v ene in iste najvišje namene presv. Srca Jezusovega.

Marijina družba in apostolstvo molitve.

Vsi verniki so poklicani, da s svetim orožjem molitve branijo kraljestvo božje na zemlji; a posebe vabi Srce Jezusovo nas sinove in hčere Marijine. Tisti dan, ko ste prisegli na zastavo nebeške Kraljice in se posvetili prečisti Devici Mariji ste tudi slovesno obljubili, da bodeite posebej posnemali zlasti čednosti njenega brezmadežnega Srca. A med najlepšimi čednostmi Marijinega Srca je velika apostolska gorečnost. Prečisto Srce Marijino je med vsemi človeškimi srci najbolj apostolsko srce. Marija prečista Devica je Kraljica molitvenega apostolstva. Presveta božja Mati ni oznanovala svetega evangelija, ker to ni bil njen poklic; njeno apostolsko delo je bilo delo tihega, najsvetejšega življenja. Svoje vsakdanje delo, katero je opravljala z največjo skrbjo in natančnostjo, je darovala v tisti namen, za katerega je delal in trpel njen Sin Jezus Kristus. Vse molitve njenega prečistega Srca so se družile z molitvami presv. Srca Jezusovega. Apostolska je bila nje ljubezen, s katero je voljno in veselo, vdano in potrpežljivo prenašala trpljenje in težave, velike in male križe; zakaj vse, kar je trpela žalostna Mati božja, prav vse je darovala Bogu po namenu presv. Srca Jezusovega v zveličanje neumrljivih duš. Apostolsko je bilo vse življenje prečiste Device, ker je vedno in povsod dajala ljudem najlepši zgled dovršene svetosti.

Sinovi in hčere Marijine, častite svojo nebeško Mater, tudi Kraljico apostolstva molitve in posnemajte njeno apostolsko gorečnost!

Nekatere opomnje za duhovnike.

1. Kdo more sprejemati v družbo apostolstva molitve? V družbo apostolstva molitve more sprejemati samo duhovnik, ki je vodnik kake podružnice molitvenega apostolstva ali pa njegov namestnik. Za svojo osebo (ad personam) se nikomur ne more dati pravica, da bi sprejemal vernike v družbo apostolstva. Kjer ni nobene podružnice, lahko vsak nabira imena onih, ki želé vstopiti v družbo, mora pa ta imena poslati škofijskemu vodniku ali pa v kako

podružnico; tu se novi udje sprejemajo in odtod dobé tudi sprejemne listke.

2. Kje se more ustanoviti podružnica molitvenega apostolstva? — Podružnico molitvenega apostolstva lahko ustanovi župnik v svoji župniji, katehet v svoji šoli, prednik Marijine družbe v svoji družbi, vsak duhovni predsednik tega ali onega društva v svojem društvu.

3. Kaj treba storiti, če kdo hoče ustanoviti podružnico apostolstva molitve. Predno kdo zasnuje podružnico molitvenega apostolstva mora najprej ljudi seznaniti z družbo in nje namenom, Primerna prilika zato je prvi petek ali prva nedelja v mesecu, ko je govor o presv. Srcu Jezusovem. Če duhovnik vidi, da je v župniji ali v šoli ali v Marijini družbi ali v kakem društvu primerno število takih, ki bi bili radi sprejeti v družbo, se obrne duhovni pastir do škofijskega vodnika apostolstva molitve. Za ljubljansko škofijo je vodnik vsakokratni spiritual v bogoslovnem semenišču (sedaj dr. Fr. Ušeničnik). Ta Vam pošlje potrebna pisma z vsemi pravicami in tudi sprejemne listke. (Sprejemni listki s slovenskim besedilom so se prav te dni na novo natisnili; v njih so posnete tudi zadnje odredbe Leona XIII. o apostolstvu molitve, "dočim na listkih iz l. 1892. tega še ni.) S pismom škofijskega vodnika je podružnica ustanovljena. Imena onih, ki se oglašé za družbo, zapiše podružnični vodnik v posebno knjigo in vsakemu novemu udu dá sprejemni listek.

4. Kako ohraniti družbo delavno? Kdor hoče, da mu bo družba ostala delavna, govóri večkrat o družbenem namenu. Zato ni treba, da bi morali imeti cele pridige o apostolstvu molitve, ampak med drugimi stvarmi se tu in tam spomnimo tudi apostolstva. Če govorimo o presv. Srcu Jezusovem, če razlagamo "Očenaš", če govorimo o molitvi sploh: je kot navlašč primerno, da ljudem priporočimo apostolstvo molitve. Kateheti v šoli lahko opomnijo otroke na apostolstvo zlasti ko govóre o detetu Jezusu v jaslicah, o mladeniču Jezusu v Nazaretu, o Jezusovi molitvi na Oljski gori. Vodniki Marijinih družb se skoraj ne morejo ogniti apostolstva molitve, če govóre o prečistem Srcu Marijinem. Dobro je tudi, če od kraja meseca, prvi petek ali prvo nedeljo javno oznamimo, in tudi kaj malega povemo, kakšen namen nam sv. oče za prihodnji mesec priporočajo v molitev. Pri skupni molitveni uri v čast presv. Rešnjemu Telesu bi lahko na koncu molili par očenašev v namen sv. očeta. In kjer se dá vpeljati celo zadostilno sv. obhajilo, tam se ni bati, da bi družba prenehala delati in živeti. Slednjič pa lahko duhovniku mnogo pomagajo tudi nekateri med udi samimi. Tiste, ki so bolj goreči med njimi, naj duhovnik opozori, da v domači hiši, med tovariši ali tovarišicami delajo apostolsko in razširjajo to prelepo misel: delati in moliti v tisti namen, ki je zanj živelo presv. Srce nekdanj na zemlji in še sedaj živi v najsvetejšem Zakramentu.

F. U.

V svitu večne luči.

Duše v vícah pa presv. Rešnje Telo.

Že se bliža vseh vernih duš dan. Niste jih še pozabili, ljubi bravci „Bogoljuba“, svojih dragih

rajnikov, marveč ste jim ohranili hvaležen spomin. V duhu vidim, kako se bo vaše farno pokopališče vkljub pozni jeseni spremenilo v pomladni vrt: z venci in šopki bodo prepreženi grobovi, na katerih bo pozno v noč gorelo brez števila luči, iz vaših

src pa bodo vrele goreče molitve tja pred prestol Najvišjega — iskrene molitve za uboge verne duše v vicah. Prav tako, saj sveta in dobra je misel, moliti za mrtve, da bi bili grehov rešeni (II. Mak. 12. 46)

Ljubi bralci „Bogoljuba“, da bi še izdatneje pomagali ubogim vernim dušam, vam hočem danes nekoliko povedati, kako se godi ubogim vernim dušam v vicah, potem vam bom pa pokazal, kako jim posebno lahko pomagate.

Kako se godi ubogim vernim dušam? vprašate. Ne dobro, dragi moji, ne dobro. Ali čujete, kako milo pojó zvonovi na vseh svetnikov večer, kakor bi iz vic prinašali pretresljivi klic: Usmilite se me, usmilite se me vsaj vi, prijatelji moji; ker roka Gospodova me je močno zadela. (Job. 19. 21.) Smrtne bolečine so me obdale in peklenške nevarnosti so me zadele; stisko in bridkost sem našel. (Ps. 114. 3.)

Sv. Tomaž Akvinski pravi, da je v vicah isti ogenj, kakor v peklju. Tudi sveto pismo govori o ognju in mnogi drugi cerkveni očetje govoré o ognju, ki žge uboge verne duše. Glejte, ljubi bravci, uboge verne duše so pokopane v ognjenem morju, ter trpé strašno žejo in lakoto. Rade bi pile iz „studenca žive vode“, iz katerega pijó presrečne duše izveličanih v nebesih. Oj, kako hrepené po trenutku, ko jim bo dovoljeno zleteti gori v nebeške višave in odpočiti se pri Jagnjetu, katero sedi na sedežu in svoje izvoljence vodi k viru žive vode in vsako solzo iz njih oči obriše. Lačne so gledati prelepo božje obličje in naslajati se na očetovskem srcu dobrega, trikrat svetega Boga. Pa strašna vrata te grozne ječe bodo ostala zaprta tako dolgo, dokler ne plačajo zadnjega vinarja. Zaklepa jih neskončna pravica božja, ki je na vrata vic zapisa¹la nepreklicljive besede: Resnično povem ti, ne pojdeš ven kaj od ondod, dokler ne plačaš zadnjega vinarja. (Mat. 5. 20.)

Radi bi pomagali, kaj ne da? Že se vam širi srce v sočutju in ljubezni; radi bi, ljubi bravci, gasili plamene, ki grozno mučijo uboge verne duše, med katerimi so morda vaš rajni oče, mati, sestra, brat, vaši nekdanji dobri znanci in prijatelji. Le pomagajte jim, saj sila je res velika: Nikjer taka lakota, kakor tu, nikjer taka žeja, taka stiska in bridkost, kakor v vicah. Toda kako boš pomagal? Kje je oni studenec, iz katerega boš zajel hladilno vodo, ki bo gasila te pekoče plamene, kje je ona zakladnica, iz katere boš dvignil denar, dvignil zaklad, da pomagaš ubogim vernim dušam poplačati zadnji vinar. Imaš, ljubi bravec, mnogo pripomočkov, da prideš na pomoč ubogim trpečim bratom in sestram, ki so pokopani v plamenu vic, kakor so: molitev, post, miloščina, odpustki, razna dobra dela itd. Toda najzdatnejši pripomoček pomagati ubogim vernim dušam imaš na oltarji v vaši farni cerkvi: tabernakelj in oltar, na katerem se daruje daritev svete maše. Kedar se zjutraj ogasi zvon, ki vabi k sveti maši, misli si, da te kličejo uboge verne duše: „Pridi gasit, pridi pomagat!“ Pojdi k sveti maši in jo po rokah preblažene Device Marije daruj ubogim vernim dušam v vicah. Oj, kako koprncé, kako hrepené po hladilnih kapljicah presv. rešnje Krvi Jezusove, ki se

pretaka v spravnem kelihu in ti jim te hladilne kapljice prav lahko nakloniš. Kedar bo mašnik pri darovanju dvigal Najsvetejše Telo Gospodovo in pa kelih s presv. Krvjo, takrat vzdihni: „O preblažena Devica Marija, ta-le živi kruh, ki ga sedaj mašnik daruje in ta-le dragoceni kelih presv. Krvi Gospodove, ki je sedaj v mašnikovih rokah, položim v tvoje roke, da oboje nakloniš ubogim vernim dušam v vicah, posebno tistim, ki so moje pomoči najbolj potrebne, in katerim sem jaz najbolj dolžan pomagati!“

Da, oltar je ona zakladnica, ki ima v sebi neizmerne zaklade, ki tisočkrat izplačajo zadnji vinar; nebeški kruh, ki se daruje na oltarju, nasičuje tudi uboge lačne verne duše; presv. Kri, ki se pretaka v kelihu, hladi in gasi strašne plamene vic. Ljubi bravec, pojdi pomagat, pojdi gasit! Ali slišiš, kako milo kličejo uboge verne duše: „Usmilite se me! usmilite se me vsaj vi, prijatelji moji; ker roka Gospodova me je zadela! Tedaj pomagajte in pošljite dele njim, ki si niso nič pripravili. (Esdr. 2.) Dr. Josip Jerše.

Nova armada sv. rožnega venca.

Zadnji „Bogoljub“ je pod naslovom „Armada sv. rožnega venca“ pisal o treh rožnovenskih bratovščinah, med katerimi je na zadnjem mestu omenjal bratovščino vednega ali večnega rožnega venca, ki na Slovenskem še ni poznana. Pisatelj dostavlja na koncu: Prihodnjič naj še kdo drug o tem kaj piše!

Kot nekak odziv na to smo prejeli iz lavantinske škofije poročilo, da se je ondi z dovoljenjem preč. knezje-škofijskega ordinariata pričela neka nova molitvena družba, ki ima namen, molitev svetega rožnega venca med Slovenci še bolj pospešiti, kakor je bilo doslej v navadi.

Ker je torej s tem ta družba na Slovenskem že vpeljana, bi mogla nadomestovati ono takozvano družbo „vednega rožnega venca“, ki še ni vpeljana med nami, da ne bo preveč družb z istim namenom.

Naj torej sledi navod in pouk o tej novi družbi, kakor nam ga je poslal č. g. Mihael Lendovšek, župnik v Makolah.

Družba zlatih rož Marijinih.

*Rodovi zemlje zbirajte
iz teh skrivnosti rožice,
ljubezni vence spletajte
preslavni mili Materi!
(Cerkv. spev na prasniki
presv. rožnega venca.)*

1. Kot posebno žlahten cvet nadbratovščine presvetege Marijinega rožnega venca, katero imamo pri nas kanonično ustanovljeno, razvila in zasnovala se je v Makolski župniji (pošta: Makole, Slovensko Stajersko, škofija Lavantinska) v teku leta 1902. molitvena

„družba zlatih rož Marijinih.“¹⁾

Petnajst oseb, če lahko mogoče, istega spola, se zbere v rožo in zavežejo se s prostovoljno obljubo,

¹⁾ Rosae Mariales aureae. Gebetsverein „der goldenen Rosen Mariens“.

da hočejo dan na dan zmoliti ves Marijin rožni venec, torej vse tri dele: veseli, žalostni in častiti del, to je celi „psalter Marijin“, kakor se rožni venec tudi tuintam imenuje.

Vendar seveda ta obljuba nikogar ne zavezuje tako, da bi greh imel, ako se dogodi, da je včasih ne more izpolniti.

¶ 2. Nadbratovščina presv. r. v. Mar. veleva, naj njeni udje zmolijo vsak teden vsaj enkrat vse tri dele. Od l. 1883., odkar so naš veleslavni sveti Oče rimski papež začeli molitev rožansko nujno in navdušeno priporočati vsemu krščanskemu ljudstvu, od tistih dob so se te nadbratovščine povsod po katoliškem svetu prav izdatno pomnožile in število novih udov je na stotisoče naraslo. Bogu hvala in zahvala, tudi Slovenci nismo nič zaostali v tem oziru; posebno po Kranjskem in Štajerskem se je ustanovilo prav mnogo novih takih nadbratovščin. Ob koncu l. 1902. je bila ustanovljena v 94 župnijah naše lavantinske škofije in še tudi v cerkvi sv. Alojzija v Mariboru ter pri sv. Jožefu v Celju.

Naša prav iskrena želja je: naj bi bila ta „nadbratovščina presv. Mar. r. v.“ po vseh večjih župnijah naše škofije kanonično ustanovljena.

3. Ker so papež Leon XIII. pozneje še leto za letom poveličevali v prekrasnih svojih okrožnicah preblazeno Kraljico rožansko in vse vrline njene molitve z izredno zgovornostjo naštevati ter razodeli željo, naj bi se med krščanskim ljudstvom ponovila starodavna, hvalevredna navada, da se po vseh krščanskih hišah in družinah dan na dan opravlja molitev presvetega Mar. r. v., začeli so bolj goreči udje takoj vsak dan moliti vsaj po en del r. venca, in sicer po dnevih tedna: pondeljek veseli, torek žalostni, sredo častiti; in zopet: četrtek veseli, petek žalostni, soboto častiti del; ob nedeljah pa tisti del, ki se moli po cerkveni dóbi.

4. Koj se je pa našlo tudi nemalo število marljivih bratov in sester, ki so začeli moliti vsak dan vse tri dele. To je namreč po izkušnji potrjeno, zanesljivo znamenje nebeškega izvora svete rožanske molitve, da več ko jo človek moli in premišljuje, bolj se mu priljubi in vedno slajša mu postaja! In ker je znano, da to, k čemur smo obvezani z obljubo, tudi bolj vestno in natančno izpolnjujemo, začela se je takorekoč sama ob sebi naša molitvena

družba zlatih rož Marijinih.

5. Združene molitve so mnogo bolj izdatne in mogočne. To vsi dobro vemo. Saj nam je znano zagotovilo G. n. Jezusa Kristusa, ki pravi (Mat. 18, 19.): „Če se dva od vas zedinita na zemlji, o čemur koli, kar prosita, zgodilo se jima bo de od mojega Očeta, ki je v nebesih. Zakaj kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.“

Zato zbiramo in družimo pobožne duše v „zlate rože“ po rožanskem številu: petnajst in jih zapisujemo v družbeno zlato knjigo po vrsti, kakor se oglašajo. Ob novem letu 1903. smo imeli zapisanih že šestindvajset „zlatih rož Marijinih“ torej 26 krat po 15, to je 390 pobožnih gorečnikov.

6. Najlepše je, ako se roža zbere iz udov enega spola: možje, mladenči, žene, dekleta. Dovoljeno

pa je seveda tudi, zbirati rože po različnem stanu in spolu. N. pr. kjer je pri kakih večji družini več pobožnih častilcev Marijinih, lahko se osnuje zlata roža doma, namreč vsi domačini vkup; po večjih vaséh in okolicah: iz dveh, treh ali več družin.

7. Sprejemajo in zapisujejo se tudi posamezniki, ki želijo moliti dan na dan vse tri dele r. venca, pa nimajo priložnosti, da bi pristopili v kako rožo.

8. Vsak, kdor moli „zlato rožo“, postane ob enem tudi ud nadbratovščine Marijinega presv. rožnega venca in če že ni bil prej, se zapiše tudi v imenik imenovane bratovščine, ki se imenuje tudi bratovščina „sv. Dominika“ ali „dominikanska“.

9. Nič se ne bojimo reči, da, kdor ima tak namen in željo, s tem ko moli celi rožni venec, lahko izpolnuje že tudi molitve vseh drugih bratovščin, da celó še tudi tretji red sv. Frančiška. Saj tudi duhovniki zadoščujejo dolžnosti redovne molitve s tem, da svoj vsakdanji brevir zvesto opravljajo. Pri tistih 12 redovnih očenaših ni določeno nobeno posebno premišljevanje; zakaj bi potem ne bilo dovoljeno, jih ovijati in opletati s prelepimi rožanskimi skrivnostmi!

Ko je sv. Dominik, začetnik molitve rožanske, l. 1206. ustanovil prvo bratovščino presv. rožnega venca, naročal je udom, naj molijo vsak dan ves rožni venec, torej vse tri dele. Šele pozneje, dolgo po smrti ustanovitelja, je cerkvena oblast olajšala bratovsko dolžnost in dovolila, da zadostuje, ako bratje in sestre te bratovščine le enkrat v tednu zmolijo celi psalter Marijin. Zdej pa smo, bodi Bog zahvaljen in zahvaljena naša preb. Kraljica nebeška, z našimi „zlatimi rožami“ zopet dospeli k prvotnemu naročilu našega očeta sv. Dominika!

10. „Zlate“ rože jih imenujemo zaradi izredne lepote in vrednosti sv. rožanske molitve. Vsa ta nebeška lepota in krasota pa se nam razodeva popolnoma šele v celoti sv. rožnega venca, v vseh treh delih njegovih. Pobožni učeniki razlagajo, da je sv. rožanec⁴⁾ kratek obseg vesoljnega krščanstva, kratko posneti ves sv. evangelij.

11. Kdo bi tedaj te nebeške molitve ne ljubil in visoko ne cenil? Kdo bi je rad ne molil? Izprva se dozdeva marsikomu to prevelika naloga: zmoliti vsak dan vse tri dele rožanske. — Toda človek se temu hitro privadi, in slišali smo od gorečih udov zlatorožnikov besede, da kdor enkrat začne, ne bo lahko več nehal. — Torej duša, le poskusi, pa bode šlo! — Molitev pa velja vsaka: doma ali v cerkvi, na potu ali v postelji, skupna z drugimi ali posamezna, kakor koli, samo, da se opravi. — Ako jih moli več skupaj, zadostuje, da le eden, namreč kateri naprej moli, blagoslovljen molek v roki drži.

12. In če je sv. premišljevanje potrebno vsakemu, kdor želi v sebi ohraniti „ogenj sv. božje ljubezni“, vemo, in zopet so sv. Oče Leon XIII., ki nam to naravnost zatrjujejo, da za navadno, delavno ljudstvo ni nič lažjega in bolj primerne premišlje-

⁴⁾ Morda se privadimo pomalem na domače ime „rožanec“ namesto nevkretne tujke „roženkranc“ in po njej skovane „rožni venec“. — Čehi pravijo: růženec; Poljaki; św. różaniec. „Królowa św. różanca.“ Latinski se imenuje: „rosarium.“ Pis. — Bo težko obveljalo. Prepuščamo jezikoslovcem, da o tem svoje mnenje povedó.

vanja kakor to, ki ga nam venomer ponujajo svete skrivnosti rožanske!

Da, to je zanesljivo znamenje pobožnosti in do- brega duha, če se kdo odloči in začne moliti dan za dnevom ves Marijin sv. rožanec, in če ga tudi marljivo in pobožno premišluje. To so zlate duše, ki so prejele dar pobožnosti in družba takih zlata- vrednih duš se pač po pravici sme imenovati družba „zlatih rož“. Srce jim je vedno polno vseh teh pre- lepih božjih skrivnosti, polno veselja božjega, polno goreče ljubezni do G. n. Jezusa Kristusa in do pre- bl. device Marije!

13. V mestu Pompeji na Italijanskem imajo znamenito rožansko svetišče. Tam so se dogodila po mogočni Marijini priprošnji že mnoga čudežna ozdravljenja. Dne 8. maja 1884 je Mati božja „Pompejska“ razodela devici Fortunati rekoč: „Kolikorkrat koli želiš od mene milosti, opravi mi tri deset- dnevnice tako, da zmolíš vsak dan vseh petnajst rožanskih odstavkov!“¹⁾ Iz tega je razvidno dovolj, da je Mariji devici vsakdanje opravljanje vseh pet- najsterih skrivnosti izredno ljubo in dopadljivo. In pa, ali bi mar moglo biti brez pomena, da je veličastna kraljica nebes in zemlje v našem času (l. 1858 v Lurdu) stopila z nebeških višav dol na zemljo, in da je, kakor v dobi sv. Dominika, molek v svoji roki držala ter ga kazala izvoljeni ljubljenci svoji deklici Bernardki in ga s tem pokazala obenem tudi nam vsem in vsemu krščanskemu ljudstvu? Da, da! Molek, to je: molitev rožanska, ta je pglavitni pri- pomoček naš, z nebes nam dan in poslan zoper vse zlobe satanske, s katerimi se povzdiguje ravno v naših dnevih proti sv. edinozveličavni cerkvi Kris- tusovi!

Sv. Oče Leon XIII. se nam dozdevajo kakor drugi, še bolj navdušeni sv. Dominik, ker ves čas svojega veleslavnega vladarstva so bili izredno zgo- voren oznanovalec in slavitelj sv. rožanske molitve, in to po svojih okrožnicah pred vesoljnim svetom! Bere se, da se je materi sv. Dominika, ko je priča- kovala njegov porod, sanjalo, da je porodila psička, ki je držal v gobcu gorečo bakljo, s katero je upalil ves svet... kaj, ali bi potem ne smeli misliti, da se v tistem znanem prerokovanju prilastuje Leonu XIII. častni pridevek „lumen de coelo“ — „luč z neba“ — tudi zaradi prekrasnih njegovih rožanskih okrožnic?

14. Zatorej, kristjani! vsi kolikor vas je pravo- vernih in bogoljubnih: molek v roke in na kolena pred mogočno in veličastno Kraljico rožansko. Ona je od nekaj že slavna premagovalka kače peklen- ske in vsake krivovere na svetu. Sv. cerkev nima boljsega orožja zoper mnogoštevilne in ljute svoje nasprotnike, zoper nevero in brezbožnost našega časa, kakor je molitev. In med molitvami sv. cerkve stoji za sv. brevirkem menda koj na prvem mestu sv. rožanec Marijin. Torej zopet očitno, kolike ne- izrekljive vrednosti je za nas vsakega osebno, pa tudi za blagor vsega krščanstva sploh pogosto oprav- ljanje sv. rožanske molitve.

15. V knjigi preroka Caharija (12. pogl.) je napovedano, da bode ljubi Bog v poslednjih hudih

in najhujših časih sv. cerkve: „raslil črez hišo Davidovo in črez prebivalce Jerusalema (to je črez krščansko ljudstvo ali vsaj črez njega izvoljeni del) duha milosti in molitev.“ In sv. Janez apo- stol in evangelist, ki nam opisuje v svoji preroški knjigi: „skrivno razodenje“ grozovito borbo sv. cer- kve zoper antikrista in njegovo druhal, poroča (Apok. 8, 3—4), „da je angel imel slato kadil- nico in mu je bilo dano veliko kadila, da bi po- ložil od molitev vseh svetnikov na zlati altar, ki je pred prestolom božjim. In dim kadila se je kvišku valil s molitvami svetnikov iz roke angela pred Boga“.

In Gospod bo sprejel pobožne molitve svojih izvoljenih ter bo prikrajšal dneve stiske in podelil svoji cerkvi zadnjo in najlepšo, popolno zmago. (Mat. 24, 22.) „In ko bi ne bili prikrajšani tisti dnevi, ne bil bi otet noben človek; toda zavoljo izvoljenih bodo prikrajšani tisti dnevi.“

Naš ljubi božji Učenik, Gospod Jezus Kristus sam, ko nam napoveduje strahote tistih poslednjih dni, končuje z resnim opominom: „Čujte tedaj in molite vsak čas, da bote vredni najdeni, ubežati vsemu temu, kar se bo godilo, in stati pred Sinom človekovim!“ (Luk. 21, 36.)

Več ko molimo, bolje pospešujemo končno zmago kraljestva božjega. Ni zastoj, da kličemo dan na dan v sv. Očenašu: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“

Zatorej še enkrat: Otroci Marijini! vsi kolikor vas je po širokem božjem svetu, pridite in se veselo združite v „družbo zlatih rož Marijinih“!

Misijonski

glasnik. ►

Sv. oče Pij X. in družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone.

Glavna voditeljica družbe sv. Petra Klaverja, grofica Ledochowska, je več kakor štiri leta uživala izvanredno naklonjenost beneškega kardinala in patriarha, sedanjega papeža Pija X. V dokaz velike prijaznosti, katero je kazal kardinal Sarto nasproti grofici, pripoveduje ona sama naslednje podrobnosti:

Bilo je 10. oktobra 1899. leta, ko me je dole- tela od nekega višjega cerkvenega dostojanstvenika posebna čast. Isti čas je namreč kardinal Sarto prvokrat slišal o naši družbi sv. Petra Klaverja in izvedel tudi njen namen, kar mu je tako ugajalo, da je po lastnem nagibu pisal meni zelo ljubeznivo pismo. Povabil me je namreč, naj ga obiščem, ako bi slučajno kedaj potovala skozi Benetke, da mu osebno in na drobno poročam o družbi. Pisal mi je tudi sledeče: „Ko sem se seznanil z Vašo družbo,

¹⁾ Tako je poročal mesečnik: „Der Marien-Psalter.“ Monatschrift für die Verehrer des hl. Rosenkranzes. Dülmen in Westphalen. Letnik 1896., zv. 2., str. 36.

spoznal njen v resnici sveti namen in Vaše požrtvovalno delovanje ter uvidel, kako lahko je mogoče sodelovati, tako, da ima tudi najubožnejši priložnost za to, moram vašo družbo najtopleje priporočiti in izraziti željo, da bi se Vaša družba tudi v moji škofiji kolikor mogoče razširila.“ —

Šele po preteku enega leta mi je bilo mogoče se odzvati vabilu patriarhovemu in ga posetiti v Benetkah. Bilo je dné 23. okt. 1900, ko sem bila pri njem v avdienci. Njegov prikupljiv, priprost in obenem apostolski nastop je napravil name neizbrisljiv vtisk. Ljubeznjivost, s katero mi je prigovarjal, naj mu razložim podrobnosti družbe, mi je dajala vedno več poguma. Vspodbujal me je, naj bi tudi v Benetkah pričela svoje delovanje in razširila družbo, za kar mi je obljubil tudi svojo pomoč. Vsled tolike prijaznosti sem dobila pogum ter predložila kardinalu glavna pravila naše družbe, da bi jih potrdil, kar je patriarh tudi takoj blagohotno storil in pravila lastnoročno podpisal. —

Drugokrat sem prišla po božji previdnosti k patriarhu dne 22. aprila 1901, ko sem potovala v Rim. Takrat me je spremljala moj sotrudnica gospodična pl. Ernst, katero je kardinal Sarto s prijaznimi besedami nagovarjal h pogumnemu in neustrašenemu delu. Pri tej priložnosti sem imela namen, v Rimu predložiti naša pravila ter obenem prositi za odobrenje. Kardinalu, kateri je tudi sedaj natanko poizvedoval po naših razmerah, sem povedala, da se bojim zaradi majhnega števila članov v Rimu prositi papeževga dovoljenja. Nato mi je kardinal v živahnem govoru, z jedrnatimi besedami prigovarjal pogum ter mi naročil, da moram vsekako prositi za dovoljenje in potrditev pravil. Rekel je, da je naša družba nekaj posebnega, da je zavod s posebnim namenom, ki ne more škodovati drugim zavodom; v takem slučaju se v Rimu dosti lažje dobi dovoljenje, kakor pa pri onih družbah, katere imajo enak namen z drugimi. Polni zaupanja po besedah kardinala sva zapustili patriarhovo palačo, ko nama je še poprej podelil svoj blagoslov.

Še istega dné, ko sem bila pri kardinalu v avdienci, sem se seznanila po božji previdnosti z odvetnikom in urednikom katoliškega dnevnika „La Difesa“, gospodom Saccardo, katerega družini je kardinal Sarto posebno naklonjen. Po prigovarjanju gospoda Saccarda sta prevzeli njegovi dve sestri zastopstvo družbe sv. Petra Klaverja v Benetkah. Sestri Saccardo sta pri Njega eminenci, kardinalu Sarto, vsikdar dobili pomoči pri svojem delovanju, bodisi, da ju je kardinal podpiral z modrim svetom, ali pa vsodbujal ter jima dajal pogum k težavnemu delu. Tako jima je bil dal n. pr. lansko leto, da bi s tem pospešil razširjenje bratovščine, naslednje priporočilo:

Benetke, dné 2. jan. 1902.

Najtopleje priporočamo Benečanom vzvišeno nalogo, katero ste si stavili gdéni Saccardo, da bi namreč družbo sv. Petra Klaverja v korist afrikanskim misijonom razširili in pridobili zato podpornikov, novih članov in darov ter tako povzdignili podjetje, katero je sv. Oče potrdil in blagoslovil, in katero ima obilo koristi za dušni blagor, ker Bog deli ravno onim svoj

blagoslov, kateri na tak poseben način delujejo v rešitev duš.

† Jožef kardinal Sarto, patriarh.

Mene je počastil patriarh s tem, da mi je pisal v odgovor, ko sem mu poslala V. letnik italijanskega „Echo“, sledeče pismo:

Benetke, dné 6. marca 1901.

Velerodna gospa grofica! Prejel sem lepi zvezek 5. letnika lista „Odmevi iz Afrike“, s katerim ste se ljubezno mene spomnili. Prosim Vas, sprejmite najtoplejšo zahvalo za Vašo blagohotno pozornost nasproti meni, s katero je združena moja želja, da bi vaše delovanje, katerega ste se z veliko vnemo in požrtvovalnostjo lotili, prineslo obilo sadov dušam, Vam pa najslajšo tolažbo.

Z odličnim spoštovanjem in iskreno zahvalo se beležim Vaš udani

Jožef Sarto, patriarh.

Ko sem letošnje leto potovala iz Rima in prišla v Benetke, nisem mislila na to, da bi kardinala obiskala, in sicer zato ne, ker nisem hotela Njega Eminence po nepotrebnem nadlegovati. Ker sta pa gdéni Saccardo prigovarjali k temu, sem konečno sklenila prositi pri kardinalu za avdienco, in sedaj se moram zahvaliti previdnosti božji, da sem to storila. V soboto, 20. junija ob 10. uri dopoldne šli sva jaz in moja spremljevalka v patriarhovo palačo, katera je v bližini cerkve sv. Marka. Pri vходу se nama je reklo, da Nj. Eminenca obiske sprejema samo v ponedeljek, sredo in petek. Ko sem pa povedala, da sem prišla iz Rima in da danes odpotujem, se mi je reklo, naj oddam svojo karto. Nekoliko minut pozneje se mi je naznanilo, da me hoče kardinal sprejeti. Služabnik je naju spremil skozi majhno priprosto predsobo do vrat, kjer ima Nj. Eminenca svojo pisalno sobo. Tu nama je velel, naj vstopiva. Kardinal je sedel, kakor vselej, kadar sem ga posetila, pri svoji pisalni mizi. Ko sva vstopili, je kardinal Sarto vstal ter šel nama nasproti. Njegova prikupljiva zunanost z prijaznim, a vendar resnim in ponosnim obrazom, morala je ugajati vsakomur, kdor je prišel ž njim v dotiko. Ko nama je podelil svoj blagoslov, veli nama sesti, sam pa se vsede nama nasproti. Več kakor pol ure je trajal pogovor s kardinalom, kateri je z velikim zanimanjem povpraševal po našem podjetju, kako se širi in napreduje po Italiji.

Pri tej priložnosti je zlasti poudarjal, da smo modro in prav ukrenili, ko smo družbo popolnoma podredili rimski stolici. Dejal je: Božje delovanje mora biti vedno v ozki zvezi z Rimom; kajti le s tem, da ste tesno zvezani s sv. prestolom, dobivate moč, katera vam omogoči obstoj vaše družbe. To je izjavil kardinal s tako mogočnim glasom, da se je takoj videlo, da ima razun prijaznosti in ljubeznivosti, tudi veliko odločnost in neustrašenost, kadar je treba kaj o pravem času in na uместnem kraju ukreniti. Zelo je hvalil tudi internacionalnost pri našem podjetju, ker se ne gleda na to, katere narodnosti so misijonarji in tudi ne na to, v katerih nasebinah afriških delujejo. Ko se je med avdienco lotil moje spremljevalke kašelj, bil je kardinal za

njo v skrbeh kakor dober oče, ter ji rekel, naj bi zavžila kako zdravilo, da se kašelj poleže.

Konečno se nama je kardinal ljubeznivo zahvalil za obisk, podelil nama svoj blagoslov ter naju spremil do predsobe.

Že takrat, ko sva z mojo spremljevalko zapustili poslopje „Palazzo Patriarcale“, sem blagrovala slučaj, ki naju je privedel h kardinalu, tembolj pa se moram tega veseliti sedaj, ko imam pred očmi našega ljubljenega papeža Pija X., kateri bo, kakor upam, tudi na papeževem prestolu ohranil svojo naklonjenost družbi sv. Petra Klaverja. —

Cerkveni razgled.

S Trate nad Škofjo Loko. Dragi „Bogoljub“! Iz naše župnije še nisi prejel nobenega dopisa. Zato sprejmi prvi dopis danes, saj te tudi pri nas prav z veseljem prebiramo, in težko pričakujemo, da te prej v roke dobimo. Tri leta je že, odkar se je pri nas ustanovila dekliška M. družba. V tem času je bilo marsikaj veselega, a tudi žalostnega. Sedaj smo ustanovile čebelico in upamo, da boče dobro napredovala. Zato pa bodi na tem mestu izrečena zahvala prečastitemu gospodu župniku Ivanu Čebašku za obilen trud in požrtvovalnost. Pa tudi smrt nam ni prizanesla; trikrat je že mahnila s koso in zadnjič 9. avgusta t. l. je segla po osemnajstletni Ivani Čadež iz Gorenje Vasi. Rajna je bila zvesta hčerka Marijina, bila je delj časa bolna in večkrat previdena s sv. zakramenti; upamo, da se že veseli pri Mariji v nebesih. Pogreba smo se udeležile v obilnem številu, ob grobu smo ji zapele v slovo. Prihodnjo nedeljo smo opravile molitveno uro za rajno. Tako ima vsaka po smrti hitro pomoč kakršne bi gotovo ne imela, ako bi ne bila v Mar. družbi.

Iz Šmihela pri Novem Mestu. Dragi Bogoljub! Ti nam vedno donášaš zanimive novice s cerkvene polja. Radi jih beremo in se marsikaj naučimo iz njih. Res, zgledi vlečejo. Tudi pri nas se čimdalje bolj gibljemo. Morda utegne to tudi koga družega zanimati. — Naša mlad. Marijina družba in tudi dekliška raste in napreduje. 4. julija so naš ljubljeni škof nam blagoslovili kar dve zastavi nankrat, mladeniško in dekliško. Zastavi sta krasni; izdelale so jih naše domače č. šol. sestre. Ob isti priliki so škof tudi sprejeli do 50 mladeničev v Marijino družbo, tako da jih zdaj štejemo že do 120 Marijinih sinov. To je bilo pred dvema mesecema. — Rožnovenško nedeljo pa smo zopet obhajali kar najbolj slovesno. Isti dan je pristopilo 1030 vernikov k angelski mizi, med njimi tudi mladeniči in dekleta iz Marijine družbe. Pri jutranji slovesni maši je p e v s k i z b o r mladeniške družbe prvič nastopil. Peli so izvrstno. Hvala gosp. pevovodju p. F e r d i n a n d u in nekaterim pevcem iz mesta, ki so prihiteli pomagat našim! Popoludne istega dne pa je bilo sprejetih do 50 deklet v Marijino družbo. Teh je zdaj že nad 400. Kaj ne, lepo število! Bog daj, da ne bi nobena postala Mariji nezvesta!

Iz Preske V kratkem času smo imeli dve lepi cerkveni slovesnosti. 20. septembra je bilo slovesno praznovanje Matere Božje 7 žalosti. Vpeljana je bra-

tovščina 7 žalosti Matere Božje; torej se dobijo v župni cerkvi porcijunkulski odpustki. Teh odpustkov se je vdeležilo okoli 500 ljudi. Popoldan omenjenega dne je prišel preč. g. kanonik Kalan ter imel lep govor o Materi Božji 7 žalosti in o rožnem vencu ker so ta dan tudi ustanovili rožnovenško bratovščino. To je bil dan duhovnega veselja. Tudi 4. oktobra smo prav slovesno praznovali. Ta dan so verniki dobili porcijunkulske odpustke. Udeležilo se je zopet mnogo vernikov obojega spola sv. odpustkov. Gotovo bo Marija izprosila obilo blagoslova, ker jo častimo in na pomoč kličemo z velikim zaupanjem.

Sv. Marko nize Ptuja Nepričakovano veselje je uživala naša župnija dne 5. julija, ko je obhajala veseli dan sv. birme. Premilostljivi knez in škof so z milim in tako ganljivim nastopom ter očetovskimi nagovori obsolžili ljubeznjiva jim očesa markovskih župljanov. Pri sprejemu bilo je ljudstva na tisoče. Poklonila so se jim vsa društva. Z neustrašenim zavzetjem prosila sta šolski mladeži nadpastirskega blagoslova in spomina v njih gorečih molitvah tako, da je pri toli navdušenem pozdravu porosilo vsako navzoče oko. Zastopstvo Marijinih družb poklonilo je v znak vernosti in goreče pobožnosti šopke ljubezni, in učiteljstvo na čelu šolske mladeži je dostojno pokazalo spoštovanje svojemu tako udanemu vladiki. V uzornem redu pomikala se je procesija v cerkev. Po pobožnem opraviilu in katehitični izkušnji spremljalo je verno ljudstvo svojega nadpastirja v župnišče, kjer so na večer mladeniči, stotine njih, napravili premilostljivemu škofu velikansko razsvetljavo. Domači fantje so se postavili z mnogimi balončki pred stanovanje škofovo in pevsko društvo je zapelo nekaj lepih, domačih. Dasi je lilo kakor izpod zatvornice, vendar je bila pri razsvetljavi skoraj cela župnija. Koncem večerne serenade po mili pesmici „Lahko noč“ povzelo je stotine krepkih fantov gromoviti petkratni „Živio“ in nato so mirno in prav spodobno odšli domov. Po širni markovski planjavi je bilo videti razsvetljenih balončkov kakor kristalnih rosnih kapljic ob solnčni zarji. Omeniti nam je posebno še jezdecev. Pripeljalo je namreč nad 60 jahačev prevzvišenega škofa v sijajnem spremstvu k sv. Marku od sv. Marjete. Na bistrh konjičkih brez vsakega sedla s slovenskimi, štajerskimi in cesarskimi zastavami v desnici in s širokimi predprsniki v narodni noši prijahali so urnim skokom v vas in se v tren vzredili v pozorni vstop pred župnišče. Še v vzornejšem redu so drugega dne spremili na konjih markovške župnije vrli fantje premilega vladiko skozi mesto Ptuj v Hajdino. Vse mesto Ptuj se je čudilo slovenskim fantom, ki so tako redno in spretno jezdili v spremstvu s svojim tako priljubljenim nadpastirjem, ki so pri vsakem znamenju stopili z voza in blagoslavljali prav po očetovski čakajoče vernike. V Hajdini nastopili so jezdeci s toliko spretnostjo in v takem redu, da je domače ljudstvo začudeno gledalo njih vajenost. Po krepkem in kratkem pozdravu prvega jahača Polančiča in po ljubeznivi zahvali prevzvišenega kneza in škofa vrezali so jezdeci proti domu. Skozi Ptuj obnašali so se tako mirno in pametno, da so jih pohvalili vsi, ki so jih radovedno čakali. Celo častniki dragoncev so jim izrekli laskavo pohvalo, ko

so jih videli tako ulanski galopirati brez sedel. Tako, vrli slovenski fantje, delajte še v prihodnje veselje svojim višjim, čast pa sebi in svoji domovini!

Alojzij Kramaršič.

Iz št. Jakoba ob Savi. Tudi pri nas je Marijina družba za dekleta, ki ima nad sto udov, in se še vedno novi oglašajo. Bog daj stanovitnost in gorečnost vsem Marijinim hčeram! Sčasoma bode tudi mladeniška Marijina družba, če Bog da, ustanovljena. Imamo tudi vsako nedeljo glasno molitveno uro v čast sv. Rešnjem Telesu. Mnogo gorečih kristijanov prihaja k tej pobožnosti. Imamo tudi tretji red svetega Frančiška. Dal Bog mnogo sadu in blagoslova, nam vsem, posebno pa preč. g. župniku, ki so vse to vpeljali in ki se toliko trudijo za čast božjo. Bog bođi plačnik!

M. Z.

Iz Črnomlja. Dragi „Bogoljub“, sprejmi tudi od naše Marijine družbe nekaj vrstic za odhodnico preč. g. Fr. Zupančiču, našemu voditelju. Res, žalostno je bilo, ko so nam zadnjikrat še v cerkvi govorili in nam še češčenje presv. Srca Jezusovega priporočali. Obljubimo Vam, da bomo Vaše nauke izpolnivali in Vas ubogali. Vaš zgled v češčenju svetega Rešnjega Telesa in blažene Device Marije bomo posnemali in v svojih molitvah se Vas spominjali. Za ves trud in skrb, ki ste ga z nami imeli, se Vam srčno zahvaljujemo. Kličemo Vam še: Z Bogom, naš skrbni voditelj!

Z Iga. Bodi najlepše pozdravljen, naš prijazen „Bogoljub“! Blagovoli sporočiti našo bridko ločitev od č. gospoda Ivana Plahutnik-a, ki so bili dve leti prijazen in blag voditelj mladeniške in deklishe Marijine družbe in obenem vsem goreč dušni pastir ter najboljši zgled krščanskih čednosti. Srčno se zahvaljujemo za njih obilni trud in prosimo Vsemogočnega, naj jih srečno vodi na njih potih.

A. S.

Naznanilo ponočnim častivcem pr. sv. Reš Telesa v Ljubljani. Ponoči med 5. in 6. novembrom bodo možje in mladeniči častili presv. Rešnj. Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 20. ura: Vernim dušam v tolažbo. Ker se pri tej uri tudi spominjamo še posebno umrlih častilcev presv. Zakramenta, se uljudno vabite, da se v izvanredno obilnem številu udeležite.

Odpustki meseca novembra 1903.

1. *Nedelja, I. v mesecu. God vseh svetnikov* Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjeve škapulir. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sveto R. Telo in tukaj nekaj časa pobožno molijo. — Udje bratovščine presvetega Srca Jezusovega dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem danes ali pa prvi petek.

2. *Ponedeljek. Vseh vernih duš dan.* Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. R. Telesa v bratovski

ali farni cerkvi, kakor 1. dan t. m.; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namestu molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi enkrat v osmini; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

5. *Četrtek, I. v mesecu.* Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. *Petek, I. v mesecu.* Popolni odpustek vsem vernikom, ki gredó k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen sv. očeta.

13. *Petek. Sv. Stanislav.* Popolni odpustek udom brat. sv. R. Telesa, kakor 5. dan t. m.

19. *Četrtek. Sv. Elizabeta.* Tretjerednikom vesoljna odveza.

21. *Sobota. Darovanje Marije Device.* Popolni odpustek: a) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi, danes ali med osmino; b) udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. v redovni ali farni cerkvi.

24. *Torek. Sv. Janez od križa.* Popolni odpustek udom škapulirske brat. karmelske M. b.

27. *Petek. Zveličana Delfina,* devica tretjega reda. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

29. *Zadnja nedelja v mesecu. God vseh svetnikov iz treh redov svetega Frančiška.* Tretjerednikom popolni odpustek kakor 27. dan t. m. vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Papežev namen za celi mesec november: Za posomezne dni: 1. Sv. Oče Pij X., 2. Neka oseba, da bi srečno prestala operacijo, 3. Neka oseba, da bi se jej izpolnila goreča želja, 4. Neki mladenič za spreobrnjenje, 5. Neka mati za potrpežljivost v križih in težavah, 6. Neka bolna deklica za potrpežljivost v bolezni, 7. Neka oseba v dušnih potrebah, 8. Neki mladenič za zdravje oči, 9. Neki mladenič za stanovitnost, 10. Neki duhovnik v dober namen, 11. Neka oseba za pomoč v velikih dušnih bridkosti, 12. Več oseb za stanovitnost v dobrem, 13. Neki mladenič, ki bere slabe časopise, 14. Dve osebi za spreobrnjenje in stanovitnost, 15. Neka deklica, ki je na slabih potih, 16. Dva dijaka za stanovitnost v dobrem, 17. Neka oseba za ponižnost, potrpežljivost in udanost v voljo božjo, 18. Neki sin sebe in rajno mater, 19. Dve osebi za ozdravljenje, 20. Neka oseba, ki je zelo bolna na duhu, da bi po presv. krvi Jezusovi zadobila zdravje, 21. Neka oseba, ki je v hudih stiskah, za pomoč od presv. Srca Jezusovega in Marijinega, 22. Da bi se širilo vedno češčenje, 23. Neka oseba za spreobrnjenje, 24. Da bi se širila častna straža presv. Srca Jezusovega, 25. Ljubljanski knezoškof, 26. Nek mladenič za stanovitnost, 27. Da bi se prve petke v mescih prejemala zadostilna sv. obhajila, 28. Vsi dušni pastirji, 29. Dušen pastir, ki je v velikih bridkosti, 30. Da bi se tudi za naprej še vsak dan spominjali ubogih vernih duš v vicah.